

Деница Минчева

Ненагледна нощта е
навън...

Ненагледна нощта е навън.
Аз безименна скитам на сън
и отварям заспали врати
и зад всяка от тях все си ти.

Плахо аз ти протягам ръка
нежно ти ми докосваш дланта
и невинни са зная душите,
но виновно се гледат очите.

С теб се срещаме само на сън.
От съня аз те дръпвам навън
там, където не може нощта
да ни стигне с граблива ръка.

Всеки път щом до мен доближиш
с обич моето име шептиш.
И като някаква тайна разкрита
в името ми любовта ти се вплита.

И така през нощта съм щастлива,
но когато сънят си отива
той далече от мен те отвежда.
Тъжна участ денят ми отрежда.

С ярост удрям по всички врати.
Плача, моля и търся следи,
по които след теб да вървя,
но затръшва се всяка врата.

И безименна пак си оставам –
свойто име без тебе забравям.
И единствено искам в нощта
да отварям врата след врата.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11853>]